

A vertical photograph of a dense forest. Tall, slender tree trunks rise from the bottom, reaching towards a thick canopy of green leaves. Sunlight filters through the leaves, creating bright, circular patches of light and long, diagonal rays of light that cut through the darker areas of the forest. The overall color palette is dominated by deep greens and dark browns, with bright white highlights from the sunlight.

ELYSION

ANSSI KULLBERG

ELYSION

Titaanien ajan toinen kirja

Anssi Kullberg

Copyright © 2022 Anssi Kullberg

Kaikki oikeudet pidätetty.

Tämä kirja on fiktiota. Kirjassa esiintyvät nimet, henkilöt, yritykset, paikat ja tapahtumat ovat joko kirjoittajan mielikuvituksen tuotetta tai niitä on käytetty fiktiivisesti. Samankaltaisuudet elävien tai kuolleiden todellisten henkilöiden tahi todellisten tapahtumien kanssa ovat sattumaa. Lukuisia viittauksia olemassa oleviin tarinoihin, myytteihin, kirjoihin, sarjakuviin, animeen, peleihin, runoihin, lauluihin tai muihin kulttuurituotteisiin on käytetty fiktiivisesti osana kuvitteellista tarinaa, sillä jokainen kerrottu tarina sisältää sitä edeltäneiden tarinoiden kulttuurista perimää. Suorien lainausten tapauksessa on alkuperäteksti mainittu. Useampi kirjoittajan ystävä antoi runojaan käytettäväksi tässä tarinassa. Niiden kirjoittajat on mainittu oman mieltymyksensä mukaan joko nimimerkillä tai oikealla nimellä.

© 2022 Anssi Kullberg

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6943-0

Kansikuva: Pxhere

Sisällys

Prologi

Osa I: Viattomuus on julmaa

1. Uusi maailma
2. Rauhujen yö
3. Ihmisistä ja hirviöistä
4. Tulikärpäset
5. Saattue
6. Anayn tie
7. Keltainen narsissi
8. Valkoinen ruusu

Väliraportti

Osa II: Moraali versoo sen menetyksestä

9. Äänten kuulemisia
10. Kaksoisolentoja
11. Verikyöneleet

12. Opiskelijat

13. Ratsuväki

14. Pääkalloprinsessa

15. Kaksi marjaa

16. Vakooja

17. Jälleennäkeminen

Osa III: Lohikäärmeet tulevat täältä

18. Mamelukkikala

19. Jokisatama

20. Nuoli

21. Lohikäärmesyntyinen

22. Persefone

23. Apionin selkkaus

24. Jumalan kieli

25. Katsokaa tekoja

Epilogi

*Omistettu Kentille, joka nosti tämän tarinan esiin unohduksesta,
ja Jireh'lle, joka innoitti paljon tässä tarinassa,
sekä Apollolle, joka heittäytyi mustaan veteen, mutta palasi pinnalle
valona.*

Sarja käsittää kolme kirjaa:

Titaanien aika
Elysion
Sangrialä

Prologi

PALATIINISÄÄNTÖKUNNAN TIEDUSTELUPALVELU, osasto Apion

Tapauskansio: *LENTOLAITE*

Raportti: *PTPAP-189-002/pvm.*

Vastaanottaja: *SMARS G. Beniresh, PÄÄLL PTP*

Lähettilä: *SMN J. Adler, OSP AP*

Oi ylistetty vanhempi veli, olkoon valtanne yli koko Palvelun säilyvä vielä pitkään Palatsin suosiossa, sillä olen asettanut vaatimattomat palvelukseni samoin kuin etäisen asemapaikani Teidän suopeaan ohjaukseenne väsymättömissä ponnistuksissamme tunnistaa ja hävittää niiden pettureiden rikolliset salahankkeet, jotka lakkaamatta punovat kumouksellisia, tuholaisia juoniaan vahingoittaakseen voittoisaa Sääntökuntaamme ja solvatakseen sen totista kunniaa. Tuhoutukoot vihollisemme mielettömässä kapinasaan, elleivät he näe Ylimmäisen Veljemme viisauden valoa ja käännä katuvaiksiksi.

Viitaten koodilla PTPAP-189-001 toimitettuun ensitiedonantoon tunnistamatonta lentolaitetta koskevista havainnoista kahdessa paikassa, näyttää alun perin hylkäävä arviomme osoittautuneen ennenaikaiseksi. Olemme toimittaneet moitteet arvostelukyvyyssään erehtyneelle nuoremmalle tilannevalvojalle, mutta hänen puolustukseensa on minun todettava hänen vain noudattaneen ohjittua varovaisuuden linjaa suhteessa rahvaan ja eritoten maalaisten säännölliseen taipumukseen keksiä tyhjistä ja toistella epäuskottavia kuulopuheita.

Lisätutkimukset tapauksesta paljastivat, että tuntematonta alkupeirää oleva kohde todella havaittiin useassa paikassa. Alun perin raportoitujen lisäksi on nyt voitu vahvistaa muita havaintoja tiedottajiltamme Anaysta ja Supasta, jotka sijaitsevat kauempana Kentianvuorten alarinteiden suunnassa ja vaativat siten enemmän aikaa saavuttaakseen yhteyden Apioniin. Kuten Teidän Armonne varmasti

tietää, ovat noiden vuorten rinteet tulehtuneita kapinallisesta toiminnasta kuten myös ryöstelevistä maahisotureista, ja on totuuden miehille riskialtista matkustaa noiden seutujen läpi ilman asianmukaisia varotoimenpiteitä.

Tosiasiat, siten kuin ne nyt tiedämme, muodostavat tapahtumista seuraavanlaisen kuvan:

Kohde näyttää olleen identtinen sen titaanivalmisteisen lentolaitteen kanssa, joka oli sijoitettuna Iblisin vanhalle asemalle, ennen kuin mainittu asema pahoin vaurioitui Isotan selkkauksen yhteydessä kaksi vuotta sitten ja on ollut siitä asti hylättyinä. Tertiaani-kuun seitsemäntenä noin kello 19:05 havaittiin kohteen ensin lentävän idästä ja heijastavan laskevan auringon säteitä. Me emme nyt vähääkään epäile tämän tiedoksiannossa PTPAP-189-001 raportoidun havainnon autenttisuutta, sillä todistajien joukossa oli paikallinen tarkastaja, joka on sääntökunnan jäsen ja siten luotettu lähde. Kohdetta kuvailtiin kiiltäväksi, nopeasti liikkuvaksi ja muodoltaan varitiopuun hedelmän kaltaiseksi.

Seuraavat havainnot tehtiin Elysionin tasangoilla: paikalliset viljelijät valittivat kohteen aiheuttaneen paniikkia tarvasten ja sursojen laumoissa, joiden ilmoitetaan kylväneen hävitystä pelloille. Olisikin suotavaa Maataloustarkastusneuvoston mitä pikimmiten selvittää väitetyjä tuhoja, jottei tapaus lietsoisi paikallista levottomuutta maalaisrahvaan keskuudessa.

Lopulta mitä dramaattisin kohtaaminen lentolaitteen kanssa tapahtui Iblisissä, jossa kohde yritti laskeutumista vanhalle asemalle. Temppelesääntökunnan sisarusorganillemme uskolliset vigilantit avasivat tunkeutuvia muukalaisia vastaan tulen, josta seurasi korviimme kantautuneiden huhujen mukaan kuolonuhrejakin vaatinut tulitaistelu. Kuten on kuitenkin tullut tavaksi kunnianarvoisten temppelevirkaveljiemme keskuudessa, kuolonuhrit, kuten muutkin tiedot, on salattu ja turvaluokiteltu. Iblisin kukkulalla toimeenpantiin viipymättä ulkonaliikkumiskielto ja tietokeräys. Pääsy pyhään kaupunkiin Barbolanin portin kautta salvattiin, mikä esti meitä saamasta olennaisia tietoja ja siten heikensi alkuperäistä tilannearviotamme, jossa epäilimme mainitun kohteen olemassaoloa. On vaati-

maton vakaumukseni, jonka virkaveljeni Apionissa jakavat, että Palatsin tulisi ryhtyä päättäväisiin toimiin aiempaa paremman koordinaation varmistamiseksi sääntökuntain sisarorganien välillä, sillä olemmehan samalla toimialalla yhteisiä vihollisiamme torjumassa.

Kärsittyään huomattavaa teknistä ja fyysistä vahinkoa suuntasivat kohde ja sen henkiin jääneet matkustajat sitten luoteeseen kohti vuoria, tullen todistajien näkemäksi Anayn alueella. Yksi silminnäkijöistä siellä on aiemmin kansioitu Vastarinnan myötäilijänä, vaikka on sittemmin pyrkinyt tyydyttämään paikallista poliittista agenttiämme tiedottamalla entisistä tovereistaan. Tiedottajan toiveena on ollut saada kahden poikansa inkorporointi Temppelin ohjelmaan peruutettua, vaikei PTP:llä tietysti olekaan mitään toimivaltaa mainitun asian suhteen. Mainittua informanttia on siten pidettävä epäluotettavana, etenkin kun on tultu tietämään, että kolmas poika samoin kuin tytär ovat lähteneet vuorille. Tämän todistajan raporttia tukee kuitenkin toinen silminnäkijä, jolla ei ole tiedettyä epälojaalia taustaa (hänet on tietenkin nyt asetettu tarkkailun alaiseksi, minkä P.A. on vahvistanut), samoin kuin viimeinen tiedonanto, joka tulee Supan kylästä.

Ainoassa Supasta saadussa tiedonannossa tuodaan ilmi, että muukalaisalus lopulta putosi noin 30 km etäisyydelle kylästä, tiheään metsän peittämälle ja rämeiselle alueelle, jota jopa kyläpartion on vaikea saavuttaa. Läsnäolomme alueella on vähäistä, kuten myös ihmisasukas yleensä. Ei liene väärin arvioida, että mainittu alue riutuu yhä pakanallisten ja mitä raakalaismaisimpien maahiheimojen ikeessä. Noilla seuduin paikalliset ihmiset vieläpä pitävät maaheihin yhteyttä, huolimatta Ylimmän Veljen aivan selkeistä määräyksistä, jotka maakunnalliset viranomaisemme ovat useassa yhteydessä välittäneet, jotta noihin takapajuisiin peräkyliin ulotettaisiin sivilisaation siunaus sekä iskostettaisiin pidättäytyminen sekaantumisesta vaihdantatalouden kautta villien alkukantaisiin pakanatapoihin.

Odottaessani tarkempia määräyksiä ja ohjeita Palatsilta olen antanut määräyksen etsintäpartiolle viipymättä matkustaa Anaysta Supan suuntaan. Lisäksi mestaritiedustelijamme AZRAEL saa ohjeet seurata tahollaan tarkasti tätä tapausta. Kuka hyvänsä ensin saavuttaa aluksen hylyn tahi sen hengissä selvinneet matkustajat, tullaan toimes-

tamme kontaktoimaan ja soluttamaan ensi tilassa. Kannaltamme sopivasti on AZRAEL muutenkin matkalla Anayhin ja Supaan aivan toisessa arkaluontoisessa tehtävässä, joka liittyy peiterooliinsa.

Sillä välin olen ylpeä voidessani viitata saatuihin tietoihin rangauspartioitamme heimovyöhykkeellä, että Jokisatamassa sijainnut Vastarinnan turvatalo saatiin asiamiestemme ja eritoten AZRAELin väsymättömällä työllä paljastetuksi. Hän onnistui hankkiutumaan intiimiin suhteeseen erään jokikapteenin tyttären kanssa – kapteenin, joka suureksi inhoksemme vastaanotti palveluksia vihollispuolelta. Seitsemän kapinallista eliminoitiin ja kapteeniin sovellettiin tehostettuja kuulustelumenetelmiä ennen likvidointia. Tytär neutraloitiin asettamalla hänet Temppelein kontrolliin, niin että hänellä ei milloinkaan tule olemaan mahdollisuutta hairahtua edesmenneen isänsä kunniattomalle polulle. Olen tietoinen, että asiamiehemme intiimit toimintatavat poikkeavat Teidän Armonne ylevästä sukupuolisesta pidättyvyydestä, mutta mainitunlaiset menetelmät silloin tällöin osoittautuvat kenttätöissä tuloksellisiksi, sillä ne hyödyntävät sitä moraalista heikkoutta, joka on luonteenomaista keskuudessamme eläville väärintekijöille.

Niin ikään 39 villiä hävitettiin Apionin hallintoalueella kuluneella viikolla, mikä on ennätys viimeisen puolen vuoden aikana. Suokoon Jumalatar meille vastaavanlaisia menestyksiä tulevaisuudessa, voidaksemme vapauttaa luvatut maamme punaisista tuholaisista. Terveysteni on yhä hyvä, vaikkakin viime viikkoina on ollut sateista. Vaimoni, joka aina muistaa siunata Teidän Armonne jaloluontoisuutta, on hedelmällistä laatua ja saattaa siunata rotuamme uudella pikku totuuden taistelijalla arviolta kuuden kuukauden kuluttua.

Kuten aina, odotan pääseväni täyttämään Teidän Armonne määräyksiä, jotka niin täydellisesti heijastavat Palatsin viisautta ja sivilisaatiomme mainetta ja kunniaa. Kunnia Jumalattarelle!

ADLER

Osa I

VIATTOMUUS ON JULMAA

Luku 1

Uusi maailma

Korkealla harvojen pilvien yläpuolella tuntui kuin aika olisi pysähtynyt. Prinssi Senin kasvot suljettuine silmineen näyttivät kuin uivan mietiskelyn tilassa kojelaudan monitorissa. Valta-meri allamme kimalteli ja silmäni haravoivat sitä haaveksivasti aluksen suurten kirkkaiden ikkunoiden läpi, etsien jotakin – toista saarta, laivaa, mitä tahansa. Alla oli kuitenkin vain ulappaa.

Näin Rolandin nojaavan päätään käsiinsä ja olin kuulevinani niiskauksen. Max puolestaan näytti nyt stoalaisen tyyneltä. Pojat istuivat vierekkäin edessäni ja Max otti Rolandin käsivartensa suojaan, katsellen hienotunteisesti alla avautuvalle merelle, jottei näkisi parhaan ystävänsä itkevän.

Ymmärsin Rolandia. Hänen maanaikaisella inkarnaatiollaan Landorfilla oli ollut vain yksi poika, Mir. Tämä oli kuollut nuorena – ajettu itsemurhaan, ellen ollut ymmärtänyt väärin. Ennen kuolemaansa Mir oli tehnyt jonkinlaisen läpimurron ihmisälyn tallettamisessa keinoällyn avulla. Hän näytti käyttäneen koe-eläimenä itseään ja sen vuoksi hän oli mahdollisesti kuollutkin. Vieläpä kahdesti – olihan hänen fyysinen olentonsa kuollut nuorena entisessä elämässä ja vielä nuorempana uudessa elämässään Mah-saarella. Nyt Mir eli sen keinoällyn muodossa, jonka oli kerran luonut, ja joka ohjasi alustamme.

Takanani istuva Brynhilde oli peloissaan. Punatukkainen tyttö veti polvensa rintaansa vasten, hädin tuskin rohjeten katsoa alas merelle. Meillä kolmella muulla oli sentään muistoja lentämisestä – sekä vanhasta Maasta että Atlantiksesta. Brynhilde sen sijaan oli uuden Maan lapsi, syntynyt ja kasvanut Elysionissa. Hän ei ollut lentänyt koskaan ennen. Silti hän oli urheasti tarjoutunut oppaaksemme uuteen maailmaan.

"Prinssi Sen", lausuin Mirin avattaren nimen, ja kummitus koneessa heräsi, avasi surulliset mustat silmänsä ja katsoi minuun. Olin jälleen hämmentynyt, sillä hän näytti täsmälleen samalta kuin unissani.

"Niin, senpai?" hän sanoi jo tuntemallani epävarmalla äänellä.

"Tiedätkö, kuka surmasi Suurmestarin? Ja kuka lukitsi nuoren Mirin käytävään?"

Prinssi Sen tuijotti minuun lohduttomin silmin. "Lihallinen minäni olisi voinut kertoa sinulle", hän sanoi. "Hän luultavasti todisti viimeisiä tapahtumia. Minä olin unessa, kun se kaikki tapahtui. Viimeinen yhteyteni toiseen minääni ja myös Suurmestariin oli silloin, kun he asensivat ja kätkivät minut Tiedon temppelin ensyklopediaan."

Mirin ilmentymä Tiedon temppelissä – naaga – oli kertonut meille kyvystään kätkeytyä ikiajoiksi järjestelmään, jota titaanit käyttivät sisarinkarnaatioiden välisten tietojen synkronointiin.

"Tiedätkö, kuka Rasputin on?" kysyin, yrittäen päästä murhaajan jäljille toista tietä.

"Grigori Jefimovitš Rasputin, venäläinen munkki ja mystikko, joka eli 1800—1900-lukujen vaihteessa."

"Ei, ei hän", sanoin. "*Corto Maltesen* sarjakuvahahmo."

Näin surullisen pienen hymyn kuolleen pojan kalpeilla kasvoilla.

"Kyllä", hän sanoi. "Suurmestari puhui siitä roistosta."

"Onko sinulla pääsyä ensyklopediaan nyt?" minä kysyin.

"Nyt ei ole", hän sanoi. "Mutta vie minut Sangrialaan, niin annan sinulle pääsyn koko Tiedon puuhun."

"Sinä kuulostat sen muinaisen tarinan käärmeeltä", minä mutisin. Roland kääntyi ja katsoi minua suoraan silmiin. Totta tosiaan, hänen silmänsä olivat kosteat ja punertuneet, kuten olin ajatellutkin.

"Sinä siis..." Roland sanoi, osoittaen sanansa naagalle. "Sinä siis olit entisessä elämässä... poikani?"

Kummituksen kasvot muuttuivat heti ilmeettömiksi. Hän tuijotti Rolandia tunteettomin mustin silmin. Mieleeni tuli jälleen käärme. Eikä hän ollut vastannut mutisten huomauttamaani. Kuinka saatoimme luottaa tähän olentoon, joka ei edes ollut ihminen, vaikka hän oli selvästi ihmisen luoma?

"Luojaani", sanoi Prinssi Sen, "oli Mir, sinun alkumuotosi Xavier Landorfin poika. Minä olen Mir hieman samaan tapaan kuin sinä olet Landorf. Mutta asia ei ole niin yksinkertainen. Me emme ole sama. Meillä on vain sama alkuperä."

"Ymmärrän", sanoi Roland. "Niin, se on loogista, eikö niin?"

"Niin on."

Prinssi Senin vastaus sai Rolandin hymyilemään varovasti. Arvelin, että se muistutti häntä todellisesta Miristä. Hehän olivat tuntenneet toisensa Mah-saarella. Ymmärsin nyt, miksi Mirin runot olivat muistuttaneet minua oudolla tavalla Rolandin luonteesta – se oli samankaltaisuutta, joka ei johtunut siitä, että kyse olisi ollut samasta henkilöstä, vaan kahdesta eri henkilöstä, jotka olivat lähisukulaisia. Ilman äitinsä Melinda Chenin geenejä, jotka olivat antaneet Mirille nuo ilmeisen aasialaiset piirteensä, olisin saattanut nähdä samankaltaisuuden myös heidän kasvoistaan.

Katselimme hiljaisina merta. Maiseman pysyessä niin muuttumattomana oli hyvin vaikeaa arvioida aluksen etenemisnopeutta, mutta minulla oli tunne kuin se olisi jonkin verran hidastunut. Prinssi Sen vajosi takaisin autismiinsa.

Mikä meitä oikein odottaisi tuntemattomassa maailmassa?

* * *

Roland herätti Prinssi Senin unestaan kutsumalla häntä nimeltä.

"Niin, senpai?" naaga kysyi.

"Kuinka järjestelmä tulivuoren sisällä saa energiansa? Valaistus ja koko asema, jossa tämä lentävä alus oli?"

"Se on helppoa titaaniteknologialle", sanoi Prinssi Sen. "Siellä on kaksi pysyvää energianlähdettä. Aurinko ja itse tulivuori. Ne toimivat myös toistensa paikkaajina. Kun järjestelmää ei käytetä, se nukkuu, kunnes joku herättää sen kirjautumalla sisään."

Roland jatkoi teknisten kysymysten esittämistä naagalle. Minä sen sijaan tunsin tarvetta puhua elävien ihmisten kanssa – en keinoälyn tai kummituksen. Niinpä käännyin Brynhilden puoleen.

"Sinä päädyit sittenkin karkaamaan kanssani", huomaustin. Hän katsoi minuun vihreät silmät välähtäen ja sipaisi sitten punaisen hiusuortuvan kirkkaalta otsaltaan.

"En tehnyt sitä sinun vuoksesi, merimies", hän sanoi ylpeästi.

"Varmaankin Rolandin vuoksi", huomautti Max etupenkistä virnistäen.

"No en takuulla", kivahti Brynhilde ja näin Rolandin näyttävän pettyneeltä. "Enkä myöskään sinun vuoksesi, hurmuriprinssi. Voin tehdä yhteistyötä teidän kanssanne, pojat, mutta en ole teidän tyttönne. Enkä käskyläisenne. Kyllä, suostun yhteistyöhön kanssanne, mutta teen sen siksi, että satumme nyt jakamaan yhteisiä etuja."

"Älä unohda, että meidän sääntömme sitovat sinua yhä", sanoi Max. "Meillä on sinun komentajasi, Giovanna. Ja sinä olet yrittänyt paeta nyt jo kolmesti. Meidän pitäisi itse asiassa riistää sinulta vapautesi. Se on sääntö."

"Vain kahdesti", Brynhilde näpäytti takaisin. "Myönnän kaksi ensimmäistä pakoyritystä. Olkoon niin. Mutta kolmannella kerralla – kun seurasin teitä mökille ja salaiseen puutarhaan – silloin en yrittänyt paeta. Tein sen uteliaisuuden tähden. Halusin vain nähdä, mitä te etsite."

Brynhilde oli kiinnostava tyttö. Ylpeys oli tärkeä osa hänen luonnettaan, mutta se ei ollut täysin johdonmukaista. Hän oli ensin ryhtynyt raivoisaan vastarintaan, mutta sitten antanut yllättävän helposti periksi kahdelle hänet kiinni ottaneelle pojalle. Oliko se ollut osa jotain ovelaa suunnitelmaa alusta alkaen? Tiesikö Brynhilde jotain, minkä salasi meiltä?

"Mikä tämä juttu Rasputinista oikein on?" kysyi Brynhilde. "Kuka hän on?"

Vilkaisin Maxiin ja Rolandiin nähdäkseni vastustaisivatko he, että kerroin Brynhildelle. Max vain kohautti olkiaan hyväksyvästi.

"Luulen, että Rasputin oli se, joka surmasi Suurmestarin", minä sanoin. "Ja hän myös lukitsi Mirin käytävään ja jätti hänet sinne kuolemaan. Ja Rasputin tuhosi tonttubotin, niin ettemme pääsisi käsiksi ilmasillan keinoälyyn."

"Kuinka sinä oikein tiedät tuon?" kysyi Brynhilde.

"Se on tässä kummallista", minä sanoin. "Näin Rasputinin unissani. Hän tappoi minut. Tarkoitan, vanhemman inkarnaationi, Suurmestarin. Tällä tikarilla." Näytin Brynhildelle vihreäkahvaista tikaria.

"Mutta hänhän on sarjakuvahahmo", ihmetteli Brynhilde. "Niinhän sinä itse sanoit vähän aikaa sitten."

"Aivan", minä sanoin. "Mutta minusta tuntuu, että kuka hän sitten olikaan, oli naamioitunut."

Olin kertomaisillani, kuinka olin nähnyt naamion kaapissa veljeskunnan initiaatioriitin aikana, mutta riitti oli oletettavasti salainen.

"Hei, katsokaa!" huudahti Max ja osoitti sormellaan taivaanrantaan.

Käännyimme kaikki katsomaan, ja totisesti – siellä oli maata. Paljon maata. Me lähestyimme sitä hyvällä vauhdilla ja pian koko taivaanranta oli tummana maamassasta.

"Luoja", kuiskasi Roland eikä kyennyt kätkemään innostustaan. "Kokonainen kadonnut manner!"

"Ei se ole kadonnut", väitti Brynhilde vastaan. "Se on Elysion. Herätettyjen luvattu maa."

Katsoimme kaikki kasvavalla odotuksella.

* * *

Rannikko, jonka ensimmäiseksi ylitimme, oli tiheän metsän peitossa. Kaikkialla näköpiirissämme oli villiä erämaata niin kauas kuin silmä

kantoi. Metsä ulottui merenrannikolle, jossa oli tosin kapea vyö hiekkarantoja ja toisinaan kallioita. Näillä rannoilla ei kuitenkaan näkynyt auringonpalvoja eikä muitakaan merkkejä ihmisten läsnäolosta.

"Missä me tarkalleen ottaen olemme?" kysyi Roland. Halu tietää voimistui hänessä. Hän olisi halunnut sijoittaa meidät kartalle, vaikkamme tunteneet tästä maailmasta kuin yhden saaren.

Prinssi Senin ääni antoi vastaukseksi koordinaatteja, jotka eivät sanelleet meille mitään.

"Brynhilde?" kysyi Roland.

"En minä tiedä", sanoi Brynhilde. "En ole koskaan nähnyt maitamme tästä näkökulmasta."

Nojauduimme kurkistelemaan toinen toistemme yli nähdäksemme paremmin nuo valtavat metsät, jotka asteittain vaihtuivat pensasaron ja akaasiapuiden kasvamaksi kukkulaiseksi maastoksi. Tai ainakin nuo puut näyttivät akaasioilta pitkin runkoineen ja sateenvarjomaisine latvuksineen.

Ylitimme laajoja, avoimia ruohotasankoja ja luulin näkeväni alhaalla laumoittain suuria eläimiä.

"Katsokaa", sanoi Brynhilde ylpeästi. "Nämä ovat ElySIONIN kenttiä. Jokien varsilla olevat alueet ovat viljeltyjä ja siellä tuotetaan suurin osa ruoasta pääkaupunkiin ja pikkukaupunkeihin. Ikävä kyllä ne ovat kaikki nyt Herttuan hallinnon alistamia. Suurin osa kuivemista tasangoista sen sijaan on yhä viljeltyä. Siellä meidän väkemme liikkuu, seuraillen tarvasten ja hippaarien laiduntavia laumoja."

"Prinssi Sen!" määräsi Max. "Lennä alemmas, että näemme nuo eläimet!"

"Se on vaarallista, senpai", sanoi Prinssi Sen.

"Minä olen Prinssimestari", Max sanoi. "Älä vastustele."

"Miten vain", sanoi naaga ja sukelsimme taivaalta äkkiä alemmas, vatsoissamme tunne kuin olisimme olleet vuoristoradassa.

"Oi Jumalatar!" huudahti Brynhilde peloissaan. "Älkää tehkö noin!"

"Minä noudatan Prinssimestarin käskyjä", sanoi naaga anteeksipyytävällä äänellä. "Sori, neiti."

Me näimme joka tapauksessa valtavia eläinlaumoja. Ne, joita Brynhilde oli kutsunut tarvaiksi, näyttivät jyrkeiltä nautaeläimiltä, jonkinlaisilta puhveleilta. Ne olivat mustia ja niillä oli suuret sarvet. Pienemmät, lämpimänruskeat eläimet, joilla oli kyljissään juovia, muistuttivat pieniä hevosia tai aaseja.

"Eikö teillä ole täällä looppeja?" kysyi Roland.

"Tietysti meillä on niitä!" vastasi Brynhilde ja heilautti hiuksiaan sivulle. "Miljoonittain looppeja. Paljon enemmän kuin teidän pikku saarellanne. Ne ovat hyvin yleisiä. Mutta nuo tuolla, joita katsot, ovat hippaareja."

"Mitä ne ovat?" kysyi Roland loputtoman uteliaana. "Jonkinlaisia hevosiaiko?"

"Mistä hitosta minä tietäisin?" tokaisi Brynhilde. "Hevoset ovat harvinaisia. Perustajille annettiin joitain hevosia titaanien kokoelmista, koska ne olivat hyödyksi kuljetuseläiminä. Titaanien lähdettyä ihmiset kasvattivat niistä lisää hevosia, mutta ne ovat hyvin kallisarvoisia. Voin vain haaveilla sellaisen saamisesta itselleni jonain päivänä. Mutta nuo tuolla alhaalla ovat hippaareja."

Sitten näimme vuorten häämöttävän kaukaisessa taivaanrannassa. Ne saivat Mah-saaren tulivuoren Kaiken Alun vaikuttamaan kovin pieneltä ja vaatimattomalta.

"Millä nimellä te kutsutte noita vuoria?" kysyi Roland Brynhildeltä, ja he hymyilivät toisilleen tavalla, joka paljasti Brynhilden itse asiassa pitävän kaikista näistä kysymyksistä. Hän oli äkkiä muuttunut suuren maailman tytöksi, joka esitteli sen ihmeitä saarelaispojille, joille tämä kaikki oli uutta. Hän kadotti lentämispelkonsa.

"Nuo ovat mahtavat Kentianvuoret", sanoi Brynhilde. "Meidän tyysijamme. Vastarinnan luonnonlinnoitus."

Ennen kuin ehdimme kysyä lisää uuden maailman politiikasta, huommasimme allamme ensimmäisen kylän. Prinssi Sen ohjasi aluksen taas korkeammalle eikä kukaan meistä sanonut vastaan. Sitten

Elysion on jatkoa Titaanien ajalle ja alkaa siitä, mihin ensimmäinen kirja päättyi: Mikael ja kolme kumppaniaan lähtevät saarelta titaanivalmisteisella lentolaitteella. Sitä ohjaa keinoälylento Prinssi Sen, jossa ohjelmoijansa Mir elää ikuisesti. He suuntaavat suureen tuntemattomaan, maailmaan nimeltä Elysion, jossa titaanien ikuisesta herättämät ihmiset ovat eläneet jo useiden sukupolvien ajan.

Tuo maailma osoittautuu paljon uhkaavammaksi kuin ensinäkymät sen metsistä ja tasangoista antavat ymmärtää. Sankarimme seuraavat päättäväisesti erillisiä mutta matkan ajaksi yhteneviä intressejään: Mikaelia ajaa eteenpäin halu löytää ja vapauttaa rakastettunsa Mary Darling ja hänen kanssaan kadonneet yhdeksän koulutyttöä. Max ja Roland, Mikaelin nuoret liittolaiset Veljeskunnasta, ovat innokkaita näkemään heiltä tähän asti salatun maailman sekä pääsemään uudelleen yhteyteen heidät aikoinaan saarelle jättäneen Valkean Naisen kanssa. Elysionista kotoisin oleva punatukkainen tyttö Brynhilde tarjoutui Mikaelin ja poikien oppaaksi, koska on ryhmästä ainoana ollut siellä, mihin ollaan matkalla.

Saapuminen Elysioniin ei olekaan mikään läpihuutojuttu. Neljää sankaria odottaa pitkä matka halki tuntemattoman maailman, jossa he kohtaavat uusia ystäviä ja uusia vihollisia. Pian selviää, että kaikki tuntuvat olevan heidän perässään: mahtava Palatiinisääntökunta, mystinen Temppeleiherrain sääntökunta, epäsovinnaisten kauppias, ovela vakooja - ja kaiken takana langoista vetelevät valtataistelua käyvät Synkeä Herttua, Hierofantti ja Pääkalloprinsessa.

